8

EUGE

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARA

SEMINARIO CONCILIAR DE BARCELONA

Fascículo 8º junio de 1957

Todo él en torno de las VACACIONES, este número 8º del jovencito Euge tenía la ambiciosa intención de colaborar a una reflexión personal y exigente sobre nuestra vida durante estos tres meses.

Es de temer que esta exigencia se haya quedado a medio camino. Era - es - difícil. Esperemos que las obras superen las palabras.

Con palabras de San Agustín: "no avancemos de modo que de jóvenes nos hagamos viejos, sino de modo que vaya creciendo la misma juventud"

Vinieron a mi noticia los daños que habían hecho estos luteranos, y cuánto iba en crecimiento esta desventurada secta. Dióme gran fatiga, y como si yo pudiera algo, o fuera algo, lloraba con el Señor y le suplicab remediase tanto mal.
Y como me vi mujer, y ruin, e imposibilitada .... determiné a hacer e s o p o q u i t o q u e e r a e n m í , que es seguir los consejos evangélicos con toda la perfección que yo pudiése, y procurar que estas poquitas que están aquí , hiciesen lo mismo, confiada en la gran bondad de Dios.

teresa de jesús

I N D I C E

EDITORIAL. Las vacaciones criterio de verdad. . . . 2

I.- APOSTOLAT I VACANCES.
Al voltant d'una actitud
Julià Cots i Amador Roig 7

II.-ECONOMIA Y DESCANSO
Valoración del ocio.
Feliu Pidelaserra 13
Economia i vacances
Fra ncesc Vergés 15

III.-VIDA SOCIAL
Hacer impresionable
J.A. Prada 2o
Deures familiars
Joan Vidal i Josep Serrano. 22
Relacions entre seminaristes
Josep Ribera 24

IV.-ESTUDI, LECTURES, INFORMACIO.
Xavier Bragulat i Pere Relats 27

REFLEXIONES EN EL TIEMPO
Sobre las modas.- Higiene espiritual.-
Parroquia, comunidad.- Que nazca una oración.-
Dos sugerencias.- Distinció sanament entesa.-
Más allá, la esperanza.- Literatura.-
Estranys.- El que busca...- Aire libre.- . . 3o

IV cursillo regional de grupos de J.O. y R.. 4o

::::::::::

Doble prueba: experimentar hasta dónde estamos vitalmente convencidos de eso que llamamos con palabra maravillosa -en nuestro caso inferior a la realidad- ideal. Y paralelamente experimentar también en qué grado esa convicción es capaz de vivir desvinculada de circunstancias ambientales para saberse ágilmente adaptar a todo tiempo y lugar, a todo momento sociológico. Cualidad básica del sacerdote secular.

Los resultados de nuestro trabajo constituirán el criterio de verdad de nuestra formación. Nos darán la cuenta exacta de su altura.

Es posible que acostumbrados cómodamente a una vida rutinaria a causa del absentismo de esfuerzo personal en la vida reglamentada de Seminario, nos encontremos débiles. Y poca cosa hagamos o menos de lo que debiéramos con nuestras vacaciones.

O que entregados durante el curso a una labor de información sin formación, "vivir para empollar" -sobran alicientes para entregarse a esta vida- salgamos con la mochila llena nada más que de rancia erudición imposible al paladar e incapaz de nutrirnos para la vida, de formarnos inteligentemente. Entonces las vacaciones nos mostrarán la inutilidad de nuestra instrucción.

Algo de esto es muy posible que nos pase, y que en vacaciones experimentemos que nos pasa. Claro que es fácil esquivar este trabajo -las vacaciones como "prueba"- con una solución superficial. Procurar establecerse, sin deseos de reflexión y acción, lo mejor posible para dejar pasar devotamente o entretenidamente los tres meses -el tiempo corre- de vacaciones.

Es lástima gastarlas vanamente cuando son nos parece -al menos en el actual estado de cosas- imprescindibles en nuestra formación.

Hay que tomarlas más en serio de lo que

puede parecer merecen, al volver al Seminario, cuando nos han pasado sin casi darnos cuenta y con tántas cosas aún por hacer.

Este número de EUGE desea comunicar gravedad e ilusión ante las vacaciones.

- - - -

Vivir según el Evangelio no es, de ningún modo, vivir confortablemente y añadir a esta vida agradable el lujo de las aspiraciones místicas,
sino levantarse todas las mañanas y volver a tomar su cruz allí donde la hemos dejado la víspera.

julien green

HI HA GENT QUE VOLEN TENIR A LA VEGADA

L'HONOR DE LA POBRESA

I LA COMODITAT DE LES RIQUESES.

francesc de sales

DEIXA L'HONOR PER QUI EL VULGUI,

PERO RECLAMA SEMPRE EL TREBALL

I EL PERILL.

carles de foucauld

I.- APOSTOLAT I VACANCES

AL VOLTANT D'UNA ACTITUD

Amb el fum la gran xemeneia volia embrutar el cel.

Un dia la veuràs fumejant, prop de la teva parròquia com el campanar del món materialista en els seus temples de la tècnica i la indústria, com un símbol de la gent de Barcelona; uns homes que esperen de nosaltres la llum i el camí de la veritat. Barcelona és la projecció de la nostra vida d'apostolat, amb tota classe de persones, homes amb el "mono" de treball, homes de carrera, capitalistes i comerciants, creients i indiferents, homes que saben i que no saben res de nosaltres, però que són de Crist i són nostres.

I perquè són nostres i de Crist els hem de comprendre i estimar.

Estimar als homes el gran precepte del cristianisme suposa conèixe'ls. La voluntat segueix a l'enteniment. I potser només veiem el fum de les xemeneies, i els rètols de les propagandes comercials, i en canvi sabem molt poc dels homes de les fàbriques i oficines, dels homes que ens esperen per exigir-nos la nostra comprensió.

El treball és dur i molt difícil. Demana una gran formació sacerdotal i també una adequada preparació pastoral i social.

Dotze anys d'esforç constant han de fructificar en un nou Crist, un Crist de casa nostra que sàpiga preocupar-se dels problemes que porta cada home dintre seu. Han de plasmar-se en un sacerdot molt sant, savi i entregat, que ensenyi als feligresos de la seva parròquia quina ha d'ésser la seva vida, i en qui han de trobar un pare, un mestre i un redós de pau i confiança.

El sacerdot és l'escollit d'entre els homes
er aquelles coses que miren a Déu i no pot oblidar que
an de viure en mig d'ells i els ha conèixer per exercir
ficaçment el seu sacerdoci.

Per tant li és necessària una complerta pre
aració humana, cultural i social adornada amb les virtuts
e tracte i comprensió. Una preparació pastoral orientada
ers l'ordre pràctic perquè un dia el seu ministeri sigui
ruitós.

Tot sacerdoci està constituït pels altres, més
ncara el diocesà i vida parroquial que ha de fer que els
omes que Déu l'hi ha destinat caminin en un vertader cris
ianisme.

Posició del seminarista.

El futur apostolat ha d'ésser per a nosaltres
n centre d'interés i res de lo diocesà ens pot ser indi-
erent. Tot el moviment parroquial, l'acció catòlica, los
olònies, els malalts, etc. ... són cosa nostra.

Des d'aquíhem d'estimar el que és diocesà i
ser plenament diocesans.

Puix aviat tindrem entre mans una acció apos-
tòlica concreta. Tindrem de donar: ensenyant, dirigint i
corregint.

Això planteja el problema de si tenim o no
de fer apostolat, de si tenim de donar o solament hem de
rebre.

El seminari és per formar-se i preparar-se.
Per formar el sacerdot, per preparar l'apòstol del dia de
demà. Encara no som sacerdots, ni pastors d'ànimes per
tant els anys de seminari són anys de cara en dintre.

Però no podem oblidar a on anem: la nostra fi
ta és un sacerdoci diocesà, és un apostolat, participació
del Sacerdoci de Crist Redemptor per portar als homes al
camí de l'única i veritable vida.

Això ens exigeix una actitud de cara enfora a
fi de saber judicar rectament de les coses i apendre a

tractar millor el dia de demà els homes de la nostra parròquia.

Actitud apostolica i apostolat.

Tenir una actitud apostòlica, una posició davant de tot allò que ens interessa com a nostre no és el mateix que apostolat.

Actitud apostòlica més que una acció és una preocupació d'apotolat, és un desig, per fer més propi tot allò que és subjecte del ministeri sacerdotal.

En canvi apostolat és la mateixa acció en favor dels altres per a conduir-los a Déu. Es la realització concreta en bé de les ànimes i suposa una complerta formació i gràcia d'estat.

El sacerdot diocesà ha de fer apostolat,puix aquest és el seu fi i ha de tenir actitud apostòlica.

Nosaltres hem de tenir actitud apostòlica centrada no ja en un apostolat determinat, -parlem en general- sinó en la pròpia formació.

Finalitat de les vacances.-

Les vacances són un parèntesi en la vida de seminari. Són temps de repòs, que no vol dir deixar a un costat la formació sacerdotal, sinó un descans a la intensitat del curs.

El seminarista continua essent sempre això: Seminarista, aspirant al sacerdoci.

Demés les vacances tenen una altra finalitat: El contacte. Trobar-se davant dels homes, tractar-los, comprendre'ls.

Els tres mesos d'estiu són perquè el seminarista completi la seva formació i aprengui a estimar; perquè s'interessi per tot allò que un dia serà el seu -el nostre- apostolat.

Seminari i vacances formen un tot. El seminari prepara el sacerdot. En les vacances comença a entreveure's l'apòstol; és crea una actitud apostòlica.

La nostra actitud apostòlica en vacances.

Abans que tot anem a vacances amb pla de rebre. Aprendre dels que actuen i assimilant-ho el que hi hagi de bo en profit de la nostra acció.

Però també, encara que indirectament hem de donar . Donar per a rebre. Donar per tenir uns coneixements pràctics en tot allò que, suposat un ordre jurídic, ens sigui permés.

Aconseguint el que diu la Menti Nostrae: "S'ha de procurar, per tant que els alumnes, poc a poc i prudentment vagin penetrant en la vida i costums del poble, a fi d'evitar que un cop iniciats en el sacerdoci i destinats als ministeris sagrats es trobin desorientats, el que no solament seria un turment pel seu esperit sinó que a més treuria eficàcia al seu treball sacerdotal."

Qui més qui menys, -segons l'afany i el grau d'esperit apostòlic- té ganes de fer bé a les ànimes. Un curs ple de matèries no permet donar massa importància a l'acció i ens fa intensificar més la part científica. Necessitem una palpable agilitat d'esperit per estudiar conscientment i al mateix temps anar exigint en nosaltres l'anhel apostòlic.

L'anhel apostòlic va lligat a la nostra formació. No podem deixar-lo abandonat durant el curs entre els llibres i papers de classe. Necessitem fomentar-lo -coneixement dels moviments, actitud dels sacerdots, converses amb veritables apòstols etc...-a fi que augmenti cada vegada més. Sempre amb el consell i orientació individual del superior.

Individual perquè per la edat, formació i estat concret de cada un convenen uns aspectes més que altres. A més no podem abraçar-ho tot de cop i volta. Suggerim que es podria establir un ordre progressiu de treball

des de filosofia fins els últims cursos de teologia. Tenim el perill d'anar picotejant d'aquí i d'allà sense treure'n tot el fruit possible. Perdem moltes vegades un temps preuat per falta de canalització.

L'apostolat de les vacances al mateix temps que ens ensenya, satisfà els nostres desigs de treball adquirits el seminari. Ens obre el camp de col-laboració entre uns i altres -no solament amb companys sinó també amb els sacerdots- i ens ajuda en la nostra vida espiritual mitjançant les virtuts: fe, caritat, paciència, humilitat...

El nostre apostolat en vacances.-

Seria difícil sintetitzar quina o quines podrien ésser les formes d'apostolat en les nostres vacances. Es molt gran i molt divers el camp a casa nostra i allò que per un pot ser necessari, per un altre seria inconvenient.

A manera d'exemple podríem dir-ne algunes: Colònies, Aspirantats, Catecismes, visites als malalts, conversacions en privat... i fins i tot -¿perquè no?- una setmana o més de treball en una fàbrica o campament; ens donaria una experiència sobre uns homes que poc sabem d'ells i que -com dèiem al principi- necessitem estimar, comprendre i portar a Jesu-Crist.

Julià Cots

Amador Roig

IIIº TEOLOGIA. -

II.- ECONOMIA Y DESCANSO.-

Las vacaciones - cualquier vacación- son para descansar. Pero, evidentemente, nosotros no podemos pasarnos tres meses descansando.

Es posible sin embargo, un menosprecio excesivo del descanso. Entenderlo como algo pura - mente negativo. Por eso es conveniente una valorización del ocio. "Es Dios quien me deparó este ocio" decía Virgilio. Es necesario por tanto que fructifique.

Pero nuestras vacaciones nos plantean también unos problemas económicos cuya dificultad no podemos soslayar con el pretexto de que otros lo hicieron. La posición económica de la familia o la ayuda de los bienhechores no excusa a nadie.

Y es posible que en este aspecto sea necesario revisar bastantes actitudes. Los tiempos exigen.

- - - -

VALORIZACION DEL OCIO

"Trabajamos para tener ocio"

"No se trabaja solamente para vivir, sino que se vive para trabajar".

Dos frases de Aristóteles y del Conde Lizendorf, que muestran los muchos siglos que van de una a otra y el diferente subrayado de distintas épocas.

Ante no miremos en qué proporción se halla el ocio en cada época, busquemos su original sentido. A nosotros nos habla de actitud reposada y de interrupción del esfuerzo, de algo hecho al margen de la necesidad y de tranquilo quehacer, y orientado no a una utilidad o provecho inmediatos, aunque sea provechoso para hacernos quizás más hombres caso de emplearlo bien, (también existe un ocio híbrido que -dicen- es padre de todos los vicios).

Pero griego y latín tienen para significar no sólo la falta de descanso sino la labor cotidiana misma,un nombre negativo "no ocioso" (neg-otium).

Las frases citadas son como dos "frases-test": una simboliza el cénit de una cultura; la segunda el comienzo de una era de técnica, de algo incompletamente asimilado, una síntesis de métodos, números y cavilaciones que no ha agotado, ni mucho menos, un poder humanizante al servicio del hombre.

Es verdad que al trabajo se le da actualmente una valoración excesiva que nos hace menos comprensibles y más lejanas frases como "Trabajamos para tener ocio" (Etica a Nicomaco) y "El ocio es el punto cardinal alrededor del cual gira todo". (La Política). No olvidemos la riqueza humana de los griegos la cual nos puede indicar que en nuestra axiología el binomio trabajo-ocio no es quizás lo bas-

tante equilibrado para lograr más "actos humanos" y "menos "actos del hombre".

No sería descabellado que el procedimiento personal del trabajo, el paro, cierto hastío de velocidad, y las guerras, con tantos trabajos como destruyen, nos llevaran a mayor reflexión y diéramos al traste con este frecuente "no querer tener tiempo" para vivir según la ley de nuestra naturaleza... y con no querer o no saber, distinguir lo esencial y lo importante. Es esencial el ocio en el sentido helénico de la palabra; y sólo importante el negocio". (Etiología y terapéutica de la "angina temporis" por J. Tusquets. Orientación Catequística. Enero-abril 1957).

Que el tiempo que se gana con las máquinas sea el camino moderno para llegar a lo mismo de los griegos, pero cristianizado, con margen temporal para incubar semillas de contemplación.

Mientras no sea a costa de turnos de trabajo que borren algún "Dominicum diem" alegrémonos de toda disminución de horas de trabajo, pero que sea un alegrarse que cuente con unos presupuestos de oración y esfuerzo por nuestra parte para que se sepa emplearlo bien.

Porque como muy bien lo ha expresado J. Leclerc en su "Eloge de la peresse": "¿Cuál es el bien de la vida del hombre y dónde está la felicidad?" ¡Bah! hagamos algo por lo pronto, dice el hombre de hoy, ya veremos después lo que pasa". Ya sabeis que el hombre bien nacido de antaño se hubiera avergonzado de trabajar; hacía mal; el trabajo ennoblece, cuando es firme y equilibrado, y cuando tiene por fin un valor humano. El hombre bien nacido de hoy se avergüenza de no hacer nada, y también hace mal, cuando se trata de esta forma de ociosidad que se sustrae a lo inútil y que permite volver a las regiones profundas del alma".

- - - -

Tras la jornada de un curso, las vacaciones tienen algunas matices de ocio. Que nos queme el alma ver

quienes no saben usarlo y tengamos presente que para enseñárselo un paso decisivo es el ejemplo.

Feliu Pidelaserra
III Filosofía.

- - - - - -

ECONOMIA Y VACANCES

L'economia sempre tindrà per nosaltres un valor secundari. Però és a la base quasi tot, amb una influència molt positiva.

I mentres no es canviï l'ordre actual, tots ens veurem en la necessitat de procurar-nos uns ingressos suficients i d'administrar-los després amb la màxima perfecció possible. Per això cal caminar sobre segur.

Durant el curs tota l'activitat d'aquest ordre es limita a administrar el que tenim, dintre d'un marc de possibles despeses molt reduït. En vacances, en canvi, apareix per una banda la possibilitat de procurar-se uns ingressos i per l'altra es multipliquen als camps de possibles despeses.

Principis.-

Hem d'insistir desdel primer moment en la dimensió sobrenatural. La nostra primera actitud ha d'ésser un autèntic sentit de Providència, no sempre prou corrent en parlar d'economia. La segona és llibertat. Sentir-nos lliures de desigs i ambicions que ens lligarien.

En general estarà bé que el seminarista procuri mantenir-se dintre del nivell de la pròpia família. A més d'ésser bastant just és força pràctic.

Això ha d'aplicar-se, però, amb elasticitat. Elasticitat que la formació i la imprescindible ascesi justifiquen i exigeixen.

Treball.-

Les autèntiques necessitats de la família són motiu suficient perquè el seminarista incloeixi en el seu programa de vacances una activitat remunerada. Això ens sembla inconcús. No sempre serà fàcil veure si realment es dóna aquesta necessitat. Tractant-se d'ajudar a casa, som partidaris d'admetre-la amb certa facilitat. Més aviat caldrà posar un límit fixe al nombre d'hores a destinar-hi.

L'adquisició de llibres, possibilitat de viatges, excursions, procurar-se una quantitat per a passar el curs, etc..., justifiquen l'ocupar-se en un treball productiu? Es impossible concretar aquí cada punt. El que vagi encaminat de debò a formar-nos sempre serà acceptable. I és molt just procurar-se els medis treballant, si convé. Fins i tot quan aquests poden obtenir-se per altres conductes -beques, donatius, etc.- Si s'han adquirit amb esforç s'usen amb més consciència.

Però com que un treball que tingui el benefici econòmic per fi immediat pot no ser sempre prou formatiu ni apostòlic, s'hauran de conjugar els dos aspectes.

Convé tenir en compte que el disposar de mitjans propis és sempre font d'independència, externa i interna, psicològica.- I per això sempre serem partidaris de les beques anònimes.

Teòricament -a la pràctica, és clar, és difícil- podríem dir-ho inclús pels seminaristes de famílies ben aposentades.

Creiem que seria bo que els seminaristes tinguessin certa vida econòmica pròpia. De la que només haguessin de donar compte a la consciència.

Això facilitaria un exercici d'administració. Ajudaria a valorar pràcticament la moneda. Donaria experiència delsperills d'aquella pràctica de la pobresa que en el fons és egoisme. Crearia l'hàbit d'almoina autèntica, donant el propi, no el de casa o d'un altre. I sobre

tot, evitaria el raquitisme del que es sent sempre lligat per una cosa secundària, però imprescindible.

Les vacances ens dònen ocasió de practicar una mica això. Però convé fer-ho pensant-hi. Sinó hi ha el perill de no aprofitar-nos-en.

Ingressos.-

Les maneres de procurar-se ingressos són molt poques. Pràcticament queden reduïdes a classes i a les oficines de la cúria. A la nostra diòcesi els superiors no han considerat oportú autoritzar als seminaristes a ocupar-se en treballs manuals. Tampoc hi ha una organització de colònies d'estiu o cosa d'aquest ordre que faci possible una compensació econòmica als treballs apostòlics del seminarista. Això últim lligaria força bé els dos aspectes.

En quant la remuneració, serà bo senyalar una paga digna. Socialment les coses tenen la importància que se'ls hi dóna. I no convé que les hores del seminarista en vacances es considerin temps perdut. Perquè no ho són. No han d'ésser-ho. Si hi ha raons de caritat treballarem, si convé, de franc.

Despeses.-

Una línia general en les despeses haurà d'ésser d'austeritat en les coses pròpies acompanyada de certa lliberalitat pels altres.

I procurar tenir una justa apreciació de la moneda. Una pesseta té avui un valor i se l'hi ha de donar en la vida social una importància determinada, prescindint del que representi per mi, que en tinc poques o en tinc moltes. Els anacronismes i desplaçaments en això fan molt lleig.

El seminarista té unes necessitats i uns drets independents de la seva condició social, que ha de poder satisfer sense escrúpols. S'ha dit però que els seminaristes que viuen exclusivament de caritats són els que més gasten.

En això mai no es pot generalitzar. Pel que pugués haver-hi de veritat en casos concrets, recordem la conveniència de que parlàvem de mantenir-nos dintre la línia econòmica de la pròpia família.

En el que creiem cal insistir és en una abstenció -sense estridències- de petits gastets no necessaris -taxis, refrescos, etc...- que sumats poden representar bastant per la nostra economia, fomenten un hàbit de comodisme i escandalitzen el poble.

A l'aprovar despeses que no semblen imprescindibles -viatges, excursions, llibres, sotanes més o menys bones...- més que la mateixa economia, s'haurà de mirar la conveniència de cada cosa i la proporció amb la quantitat que representi. Sovint es farà necessària una consulta sincera.

I no oblidar la línia d'austeritat en la que hem de mantenir-nos sempre.

F. Vergés
IIª Teologia.

III.- VIDA SOCIAL.-

No es bueno el aislamiento.

¿No son precisamente las vacaciones para vivir más en sociedad?

El peligro no es sólo quedar absorbidos, sin control, sino quizás más frecuentemente sea el quedar aislado, con una convivencia social mínima, superficial.

Es necesario romper la costra de prejuicios, de criterios más o menos tópicos aprendidos de memoria, de actitudes de retraimiento, y saber ver con objetividad, y saber juzgar cristianamente, y saber obrar -si es necesario obrar- con honradez.

En primer lugar -el primer deber-, en el propio ambiente familiar. Con sencillez, claro está, con la máxima sencillez. Y sin olvidar la trascendencia de nuestra misión.

Y que las vacaciones no sean un paréntesis en las relaciones entre nosotros. No tanto a base de reuniones multitudinarias, sino sobre todo con la relación más profunda de amistad, de ayuda, de trabajo común. Como deberá ser luego, ya sacerdotes.

- - -

HACER IMPRESIONABLE

Las vacaciones nos ofrecen plena posibilidad de ponernos en contacto con la sociedad. Poco tiempo; pero el que tenemos.

La estructura actual de los seminarios nos guarda esta obligación para entonces, cuando precisamente la responsabilidad de nuestra vida es más personal. En el individuo recae toda la responsabilidad.

Se nos pide:

¿Cómo satisfacer prácticamente la necesidad de contacto con la sociedad?

Mi respuesta: El trato con la sociedad será conocerla. Mejor: observarla; llegar a alcanzar el hábito de hacerme impresionable la sociedad en cualquiera de sus formas. Aprender a estudiarla, a ir conociéndola. No aprender hoy para mañana, porque la sociedad cambia y son pocos los que penetrando de una vez el hombre, conocen ya toda posible reunión de hombres.

Conocer al hombre.-

La sociedad no es más que reunión de hombres. Conocerla es conocer al hombre. Y esto no se hace sino con el trato directo, vital: con los libros se pueden saber muchas cosas de los hombres, pero no conocer al hombre. Conocemos al hombre de la filosofía, al abstracto, desvinculado de la realidad: precisamente como no existe.

Contacto pleno, extensivo a toda la naturaleza humana: hombre, mujer, joven, niño. A cada uno estamos obligados.

El hombre: jefe de familia, el que hace la sociedad: conozcamos al menos a nuestros padres.

La mujer: "para el sano progreso -dice Sellmair- es decisivo el contacto con madre y hermanas en la primera edad. Una niñez y una juventud sin hermanas, es

una juventud empobrecida en cierto modo: les falta una experiencia fundamental que no se podrá substituir nunca. El amor del pastor de almas debe ser femeninamente delicado y maternalmente bueno".

Los jóvenes: viviendo sus deseos, imaginando con ellos, mostrando sobre todo sinceridad. Sin miedo, y con alegría: la virtud social, la de los jóvenes.

Los niños: amarlos, respetarlos: son también hombres.

Somos limitados.-

Podríamos decir: debemos estar en contacto, penetrar algo en cada una de las esferas de la sociedad. Pero es bastante imposible; se vive en una familia con contadas e iguales amistades, en un ambiente determinado del cual difícilmente nos podemos sustraer.

Aprender a conocer lo que tenemos, lo posible, y reconociendo nuestra limitación, esperar -con ganas- conocer otros ambientes cuando se nos presenten. Aprender a conocer eso interesa.

Ultimo punto.-

Una mirada de discípulo al único maestro y personificación de nuestro ideal: Cristo.

Con El, en El debemos mirarlo todo; por eso debemos conocer los hombres, nuestro ambiente, en función de Cristo.

El lo supo hacer mejor que nadie: Sabía siempre cómo y cuándo debía hablar, porque conocía a quien hablaba: su pueblo con todos sus detalles.

J.A. Prada
I. Teología

DEURES FAMILIARS

...!afany de justicia!

Es un fet esperançador, que es pot constatar en la nostra societat jovenívola, l'afany hodiern de justícia. La joventut està cansada de què se l'hagi disfressat sota el nom de caritat, de favor..., i surt un afany, més fort que mai, de reivindicar aquells drets que té per justícia.

La justícia es sempre -inclús en el pla solament natural- virtut ("hàbit" que mena al bé). Es doncs realment esperançador que el nostro jovent la desitgi.

Però, els joves -també nosaltres- en aquest lloable afany potser ens oblidem a vegades (i això ja no és tan lloable) que aquesta virtut neix dúna relació amb els altres, o sia social, i com a conseqüència a més d'uns drets importa per a cada individu uns deures que no podem deixar de banda si el nostre afany és sincer, i que ens obliguen a retribuir a cada u allò que li és degut.

Els deures de justícia certament s'amotllen a una pròpia jerarquia de valors que depèn de les múltiples classes de relacions socials que hom por tenir. I és evident que el primogènit i principal valor social es la família, i és la que lliga l'individu amb llaços i imposa els primordials deures de justícia.

També a nosaltres, seminaristes, com individus integrants d'aquesta primera cél-lula social, ens afecten aquests deures que hem de complir amb l'alegria del qui fa una acció positiva.

I aquí entra la doble pregunta: quan i com hem de satisfer aquests deures, tota vegada que la nostra vida es desenrotlla, la major part del any, lluny de les nostres famílies?

Quan.

La contesta es ràpida: SEMPRE; inclús en la

nostra estada aquí al Seminari, fora dels nostres, tenim unes obligacions concretes vers ells que són d'estricta justícia. Aquests deures, però, se'ns mostraran d'una manera més palesa i amb tota la seva magnitud durant les vacances, temps en què el nostre contacte directe amb la pròpia família ens exigeix, més que mai, el compliment dels deures abans (si es pot parlar d'una prioritat) que la defensa dels nostres drets. Per altra part dintre les experiències realitzables durant el temps de vacances la primera ha d'ésser la satisfacció de les obligacions de justícia envers els nostres.

C o m .-

Es cosa realment difícil de contestar i més de concretar per quant "yo soy yo y mis circunstancias", -com diría Ortega y Gasset- i els deures familiars de cada individu tenen aspectes que els diferencien plenament segons les circumstàncies de la seva família com són posició social, cultura, religiositat, etc. etc. Per tant correspon a cada ú, tenint en compte el seu "Sitz im Leben" familiar, concretar com ha de complir aquests deures.

No obstant creiem completament desenfocada aquella actitud de tot estudiant, i més del seminarista, que en arribar la vertadera ocasió de posar al servei dels altres la seva formació privilegiada, obta per una vida, diem-ne, "sedentària", és a dir que en comptes de fer, exigeix; en comptes de transmetre s'imposa, en comptes de convèncer, venç; en comptes de servir, és servit.

No es pot admetre l'arribada a les nostres famílies com a "descans". El contacte amb elles significa canviar de "tasca", posar a l'experiment allò que hem viscut en el desenrotllar-se dels mesos de curs. El fer la nostra estada una vivència sols de tipus cultural-literari-esportiu-turista, és absurd.

La nostra família exigeix un testimoni obert de la nostra missió i vocació; i donar testimoni en el nostre cas, és transparentar un neguit, un ideal, un apostolat. Es el posar a la forja el nostre valer i coratge.

Aquesta és la nostra principal obligació familiar. Aquesta ha d'ésser la nostra vivència de la que pot esdevenir la defensa dels nostres drets (conseqüència dels deures) d'obtenir uns coneixements cultural-literaris... El canvi de jerarquia d'obligacions és defraudar i enganyar als nostres.

No anem tan sols a viure i gaudir amb els familiars, anem a "veure" i aprendre, per obrar. L'actitud passiva no és evangèlica; ens cal l'activa, obrant en els nostres sincerament i segons el que som i representem. No són els qui diuen Senyor, Senyor... sinó els qui fan...

Juan Vidal Baig
I Teologia.

Josep Serrano Vidal
I Filosofia

- - - - - -

RELACIONS ENTRE SEMINARISTES

Quan volem parlar d'un tema que no ens és gaire conegut tenim el perill de ser aprioristes, i quan el tema-seminaristes i vacances- és pràctic la utopia és fàcil.

El problema neix al constatar el fet de què durant les vacances cada un de nosaltres fa la seva feina prescindint dels altres. Si algun contacte hi ha, es deu a amistat, o a alguna reunió de curs, esporàdica i no sense dificultats.

Aquesta manca de relacions entre nosaltres no ens estranyarà si examinem els factors pels que planegem les vacances: necessitats o conveniències familiars, aficions pròpies i algunes vegades, les necessitats de la Parròquia.

A més, si solament volem les nostres entrevistes per asegurar la fidelitat a la vocació i per animar-nos mútuament, pocs cops n'organitzarem. Però, no és aquest l'únic motiu, ni el més important, del perquè ens interessen i convenen. Es el formar-nos vers una comunitat diocesana concreta que ens exigeix evitar l'enfoc de les vacances d'una manera individualista, encara que no exclou l'aspecte personal.

La diferència entre la comunitat dels sacerdots diocesans i la que nosaltres vivim en el Seminari és evident. Però si vivim ara com una comunitat religiosa és per empapar-nos de l'esperit que després té d'informar la diocesana.

Una suggerència.-

Tot i això, les vacances ens tenen d'ajudar a donar el pas de l'adquisició de la caritat pastoral a la vida i aplicació definitiva.

Si nosaltres, prèviament orientats, en grups, de dos en dos, o com convingui, anem per les parròquies o centres diocesans aconseguiríem molt. Somiem-hi:

- Millor coneixement entre nosaltres, fruit d'una activitat que encara que diversa es faria fàcilment comú per la direccio i el canvi d'impressions de necessitat espontània.

- Coneixement (sempre previ a l'amar) dels que seran els nostres germans grans.

- Coneixement en comú de les tasques apostóliques que ens tocará "continuar" ben aviat.

No pensem que aquest contacte amb els nostres capellans o amb les seves obres només fos moviment i activitat. No, més d'un cop podria o hauria de ser un estudi reflexiu de realitats concretes.

Aquest pla importa una major independencia de la família i de la pròpia Parròquia, però com a contrapar

tida ens farà prendre consciéncia de la nostra vinculació a la diòcesi. Només d'aquesta manera serà una realitat en nosaltres el "presbyterium". Ens exigirà també una disponabilitat total, al mateix temps que un coneixement —cada vegada més clar i definit— del que valem, per poder informar i dedicar-nos al ministeri concret que Déu vol de nosaltres.

Tot això encara no és una realitat, i tampoc som nosaltres sols els qui tenim de fer-ho viable. Però el nostre esforç no hi pot faltar; l'adquirir aquesta mentalitat comunitària està a l'abast de tots. Així vitalitzarem el poc que cada any s'ha anat fent i sabrem trovar noves solucions, realitzables hic et nunc.

Reunions de curs, recés per arxiprestats, excursions, Colònies de vacances, Campaments, Campanya missional, Suburbis, treballs sociològics... (amb la preocupació vocacional com idea força que les presideixi) són activitats que es faran aquest estiu i que enfocades amb aquesta mentalitat col.lectiva ens obtindran la nostra (no la meva) experiència.

Josep Ribera
III. Filosofia.-

IV.- ESTUDI, LECTURES, INFORMACIO

S'ha acabat el curs. Hem seguit fidelment la seva trajectòria i sentim sobre nosaltres un intens cansament. S'imposen uns dies de descans absolut. Però allargar aquest descans "intensiu" seria desconèixer la nostra missió i enriure'ns dels nostres pares i germans que es mouen en un ambient de dificultós treball. L'Església al donar-nos tant temps de vacances hi busca una finalitat concreta de la qual no ens en podem desentendre. Es un temps preciós que ben aprofitat podria ajudar-nos tant com el curs pròpiament dit.

El pla. Dificultats.-

Abans de sortir del Seminari necessitem fer el "pla". I aquest fora bo que el presentéssim a algun professor per tal que coneixent l'activitat intel.lectual que portem durant el curs i les possibilitats de cadascú, ens pugués millor orientar. Es clar que ni uns ni altres ens hi prestem prou: nosaltres tal volta per falta de sinceritat i confiança, els professors per falta de temps i de possibilitat de conèixer bé a cada ú de nosàltres.- Però sinó és possible arribar a l'ideal, al menys procurarem -d'una manera o altra- assegurar-nos que el nostre esforç no serà un desgast de forces inútils, mal orientades. La bona voluntat no és suficient .

L'estudi.-

L'estiu no és el temps d'estudiar d'una manera sistemàtica -sinó s'ha de fer per necessitat!. Inclús potser seria contraproduent. Però sí és útil i bo llegir poc a poc algun llibre de síntesi o de simple divulgació o de més ampla reflexió sobre algun aspecte determinat. Es un mitjà de fer més assequibles i de donar un caire més immediatament pràctic a les tesis estudiades.

Però, es clar, no es pot pas dedicar això tot el temps. Queda un marge molt ample per altres aspectes que

tenen la seva importància. I que potser són -en el referent a les lectures- la tasca característica de l'estiu. Tot allò que durant el curs distreuria massa el temps i l'atenció si ens hi dediquéssim intensament, té ara el seu moment propici. Des de la literatura fins a la informació sobre els diferents moviments apostòlics.

La literatura.-

I ja que hem parlat de literatura, en podríem dir alguna cosa. Potser les vacances són el temps més propici per a formar el sentiment més o menys artístic. Es d'una importància capital ¿no? I hi ha una sèrie de circumstàncies - temps, paisatge, etc.- que ho afavoreixen. Literatura, música, art. ... tot ha de merèixer la nostra contemplativa atenció .

Es clar que dir que hem de llegir literatura, no vol dir que ens és necessari llegir tota la d'última hora. Obres que avui tothom en parla, que ens podon semblar de lectura imprescindible, seran demà oblidades. En canvi les obres màximes de la literatura sí que enriquiran la nostra humanitat. I respecte a la literatura contemporània una orientació ben informada ens hauria de permetre distingir els autors que realment tenen un valor representatiu.

Títols, idiomes.

Cada vegada sembla fer-se més necessari -sobre tot a Barcelona- que la majoria dels capellans tinguin un títol acadèmic oficial. I l'estiu pot ser el temps aprofitable per la preparació enutjosa dels examens de batxillerat, magisteri...

Per altra banda, un capellà de Barcelona ha de saber, almenys, el francès i tenir un coneixement de l'anglès o alemany suficient per entendre les publicacions d'aquests paissos i inclús pel ministeri del confessionari. Es clar que en grups reduïts l'aprenentatge d'aquestes llengues es farà més fàcil. La ràdio - les classes d'idiomes i les emisores estrangeres - pot ser una ajuda força útil.

Diaris, ràdio, informació.-

Avui, per avui, dels nostres diaris, segurament n'hi ha prou amb una mirada més aviat ràpida. Això no significa, però, un menyspreu per uns problemes humans - polítics, socials, etc. que no ens poden ser indiferents.

Evidentment d'escoltar els concursos radiofònics no se'n treu un profit excessiu. La ràdio pot ser un mitjà de descans, inclús un instrument de formació -audició de música, p.e.- però fàcilment hom hi perderà massa temps. En toto això podem, durant les vacances, entrenar-nos en una ascètica que per la vida sacerdotal serà indispensable.

En el que sí cal intensificar la nostra informació és sobre la vida de l'Església aquí i en tot el món, de la qué moltes vegades en vivim completament al marge -i potser ens interessen més notícies de qualsevol altre ordre. Segons estiguem més avançats en el nostre camí, ens convindrà anar coneixent més els diferents moviments i tècniques d'apostolat.

En fi, acabant, podríem repetir que allò característic del temps de vacances és atendre a una major integritat de la nostra formació.

Xavier Bragulat
Pere Relats
IV. Teologia.

R E F L E X I O N E S

EN EL

T I E M P O

Sobre las modas
Higiene espiritual
Parroquia, comunidad
Que nazca una oración
Dos sugerencias
Distinció sanament entesa
Más allá, la esperanza
Literatura
Estranys
El que busca...
Aire libre

Guarda'm de la follia d'una veu massa forta
mentre vulguis donar-me, Senyor, per instrument
una vida que sempre té alguna cosa morta.

marius torres

SOBRE LAS MODAS.-

En toda sociedad se da un fenómeno enojoso pero inevitable: las modas. Es natural que en la sociedad seminarística también se de más o menos mitigado. Por ejemplo, durante las vacaciones.

Un año se tiende a dedicarse a tal apostolado, leer unos libros determinados, a ir a tal lugar. Al año siguiente quizá será otro el apostolado del día, otros los libros, otro el lugar a visitar.

Este fenómeno tiene -¿como todo?- sus ventajas y sus inconvenientes. Ventaja es popularizar, llamar la atención sobre la "cosa" que deviene moda. El mayor inconveniente es que esta "cosa" al convertirse en moda, compromete el valor que tenía en sí. Los que la siguen impelidos por la presión social, al no estimar el valor que contiene, la comprometen con su actuación inconsiderada.

Por eso es necesario vigilar para que no se "masifiquen" nuestras actividades. Es aquello de la responsabilidad, de la reflexión personal y consciente. Indispensable para un sacerdote secular ¿no?

Sin embargo la posición más curiosa ante ese fenómeno es la de los que no quieren saber nada con todo lo que es -más o menos- moda. No quieren ensuciarse las manos. Es fácil -la ironía es barata- estar por encima de estas corrientes que envuelven a la gente normal, y entonces nos sentimos tan satisfechos!

Pero uno piensa que no nos podemos permitir el lujo de despreciar nada. (Más que un lujo sería un robo). Todo lo que tenga un valor positivo aunque se presente envuelto con la ganga de la "moda", es necesario aprovecharlo. Para nuestro edificio necesitamos todas las aportaciones.

Esto no impide que -por todos los medios- deba lucharse contra la "moda", es necesario aprovecharlo. Para

nuestro edificio necesitamos todas las aportaciones.

Esto no impide que -por todos los medios- deba lucharse contra la "masificación".

HIGIENE ESPIRITUAL.-

Cada societat forma el "seu món". Aquest enemic de l'ànima, junt amb el dimoni i la carn. Es una cristal-lització, producte col.lectiu, de les misèries dels membres que formen la comunitat.

Devegades nosaltres fixant-nos en el "món" de les societats que viuen -per desgràcia- les conseqüències del pecat original amb gran vitalitat, i procurant evitar els perills que suposa el seu contacte, ens oblidem de què la nostra societat -seminari, clergat...- també té el seu "món". El nostre "món" perquè tots hi tenim part. Subjectes actius i passius a la vegada.

Per això les vacances també es presenten amb un caire d'higiene espiritual. Canvi d'aires que oreja la nostra personalitat. Connectar amb el món -des de la llunyania clerical i des de la proximitat apostòlica a la vegada- encara estimula i santifica. Deslliura de les misèries i imperfeccions "nostres". El contacte amb la realitat de fora ens fa profunds i ens atorga el viure amb tensió la nostra realitat personal d'escollits de Déu. Deslligats de motllos, tantes vegades nius de rutina i difuminació col.lectivista.

PARROQUIA, COMUNIDAD.-

Dudamos de la parroquia.

Para muchos la parroquia está ya gastada. Nos

parece la herencia de una organización anquilosada. Se tiende hoy día a dividir fuerzas aún a costa de la mism ma parroquia. Son muchas las organizaciones que podría- mos llamar comunidades de escalera. Y sin embargo la pa rroquia, aún soñolienta, es la única dispensadora posi- ble de la vida divina para la masa de los cristianos.

Dice Peguy: "Es menester que la parroquia con tinúe".

La parroquia es célula vital y permanente de la Diócesis. La Iglesia quiere que para las personas que viven en un determinado lugar, el medio ordinario de re- cibir la vida divina sea la parroquia. Recordemos que la parroquia es de derecho eclesiástico.

El seminario en vacaciones, por vivir en un lugar determinado, forma parte de una concreta comunidad parroquial. Tiene pues, un lazo que lo ata a la parroquia. El desarrollo de su actividad apostólica, deberá en conse cuencia, estar vinculado al apostolado de la parroquia.

No podrá uno desentenderse fácilmente de ello. Es la voluntad del Obispo. (Cfr.Reglamento a.148).

El seminarista deberá estar al servicio de la parroquia antes que al de otras organizaciones. En su plan de vacaciones no podrá prescindir de ella.

Sin embargo, hay que notar que nuestro aposto- lado tiene primordialmente un fin formativo. Si nuestra pa rroquia no pudiera brindarnos esta formación por su poco desarrollo, deberíamos mendigarla en otras partes.

Lo que siempre es verdad, es que el párroco continúa siendo párroco.

QUE NAZCA UNA ORACION.-

En la ciudad y en el pueblo, entre los ambien tes más cercanos a la iglesia y entre los más alejados, to

do lugar, todo hombre, puede hacer nacer en nosotros la exigencia de una oración de mediación.

Lo que durante el curso quizá sea menos espontáneo, puede ser durante las vacaciones un modo de olvidarse un poco de si mismo -¡oh! la propia formación- y de acordarse más de lo que será nuestro primer deber sacerdotal: "todo pontífice es constituído en favor de los hombres..."

DOS SUGERENCIAS.-

Nos escandalizamos ahora, de que hace bastantes años, en el seminario hubiese una clase de seminaristas que sirviera a la otra y así pagara sus estudios.

Quizá dentro de unos años se escandalizarán de que en nuestros días, la posibilidad de comprar más o menos libros, de hacer unos viajecitos en verano, etc. etc., dependiera de la posición económica de la familia -o de los "protectores"- de cada seminarista.

Durante el verano quizá se podría ensayar algunas iniciativas con vistas a superar este aspecto del intrincado problema económico clerical. Pero, evidentemente, han de ser iniciativas más efectivas que ruidosas, ajenas a toda intención propagandística. Por ejemplo, quizá no sería demasiado difícil organizar una biblioteca circulante. O -en otro aspecto de menor importancia- un intercambio de estancia con seminaristas de otras diócesis.

DISTINCIO SANAMENT ENTESA.-

Les vacances d'estiu no admeten un esquema uni

forme des de primer de filosofia fins a quart de teologia. No han de ser concebudes, igual en tot.

Hi ha una realitat que estableix una distinció que sanament entesa, s'ha de tenir en compte: ser clergue, no ser clergue.

Això ha d'influir en el planteig de les nostres vacances. Ha de servir com a criteri per escollir unes certes activitats en preferència a altres.

Així el seminarista no tonsurat ha de tendir més aviat -en general- a les vacances que siguin més de contacte reflexiu amb la realitat que d'entrega activa, més de testimoni apostòlic que d'activitat apostòlica. Vacances senzilles i recollides.

En canvi, el clergue, davant la gent ja capellà, ha de comprometre's més en l'acció específicament i pròpiament apostòlica, si pot.

A ell se li exigeix -l'ambient i la seva mateixa etapa formativa una intervenció concreta, encara que sigui com aprenent, en els afers sacerdotal-apostòlics. Es l'hora de incardinar-se de fet.

Per això als no clergues -sobre tot als més joves- convé serenitat per no esbojarrar-se. Es el temps d'adquirir l'ús de raó apostòlica.

I els clergues energia per salvar entrebancs, sacrificant gustos treballs especulatius... la comoditat suprema "de fer la nostra vida". I col.laborar en els treballs apostòlics sacerdotals -no parroquials i parroquials-. I "hic et nunc" aconseguir que se'ns demani, se'ns vulgui com a col.laboradors. Que es compti amb nosaltres per ensenyar-nos.

MAS ALLA, LA ESPERANZA.-

No hace mucho. Un sacerdote hablaba sobre los

suburbios. Daba cifras concretas, cifras muy bajas de práctica y asistencia religiosa. Al salir alguien comentó: "este señor es muy pesimista".

Pero aquel sacerdote no era pesimista. Sencillamente reconocía los hechos. Aquel sacerdote era más bien un gran optimista: a pesar de conocer la realidad la realidad pobrísima entregaba todo su trabajo a aquella obra.

Por eso -porque reconocer los hechos no es pesimismo- el pobre nivel religioso de nuestra diócesis, no debería volvernos más o menos pesimistas. (Y donde pone "pobre nivel religioso" podrían ponerse quizás también otras palabras). Ni tampoco tal o cual obra apostólica que nos parece floreciente debería fundamentar un ingenuo optimismo.

Es necesario desconfiar de los que precisen blanquear la realidad que temen demasiado negra. Es que no tienen bastante fe en la fuerza viva y operante de Jesucristo. Porque, al fin y al cabo, todo eso del optimismo y del pesimismo quizá no tenga una excesiva valoración religiosa, cristiana. Las virtudes -es decir, las fuerzas teologales están mucho más allá.

"Sois capaces de renovar el mundo ¿sí o no? El Evangelio es siempre joven, sois vosotros los viejos", Es posible que durante las vacaciones recordemos más de una vez estas palabras de un cristiano - Georges Bernanos- que no perdió la esperanza a pesar de conocer la realidad más baja.

LITERATURA.-

El verano es -se dice- el tiempo propicio para dedicarse algo más a la literatura. Pero en nuestros ambientes la literatura es una dama bastante menospreciada. No suele concedérsele otra función que la de "dorar la píldora".

Por eso cabe desconfiar del fruto de las lecturas veraniegas hechas con esa mentalidad. Son fan demasiado utilitarias. El desprecio íntimo por el "literato" motiva el acercarse a él sólo para aprender el cómo dice, sin interés por lo que dice. No hay preocupación por el hombre. Recordemos aquello: el estilo es el hombre. Querer llegar al estilo sin llegar al hombre, Querer llegar al estilo sin llegar al hombre, es inútil.

Además -en sí misma- es lamentable esa falta de interés por el literato-hombre, esa identificación de literatura con escasa profundidad, con pérdida de tiempo, con asignatura de adorno. Indicaría -si existiera en nosotros- una pobre sequedad de espíritu, una deshumanización grave. Indicaría que no se comprende nada en el mundo de la literatura. (Y si fuera verdad que la literatura es la vida...)

ESTRANYS.-

Hem entrat al Seminari venint d'un ambient determinat, d'una família.

Les nostres famílies tenen els seus defectes però hi ha un fons de sanitat humana i espiritual molt elevat. Com a fills d'aquest ambient en som participants.

Ser seminaristes no vol dir ser estranys. No hem pas de renegar de la nostra humanitat que ens ha vingut per la família i s'ha desenrrotllat en la família.

Però és facil, amb els estudis i l'ascètica una mica malentesos, de tenir tendència a forjar-se un nou ser artificial, al menys en alguns aspectes.

Les vacances ens retornen a ple ambient familiar perquè ens acreixin o almenys ens confirmin la nostra humanitat. Ens són un termòmetre per saber si la nostra formació

es desorienta cap a l'artifici o a la raresa.

Tanmateix continuar "sabent ser" de la família es molt més encarnar-se, que no pas fer una obra tan bona com llegir el Doctor Torras, Maragall o empassar-se tota la poemàtica sobre les belleses de la nostra terra.

EL QUE BUSCA...

En una comunidad más o menos cerrada sobre sí misma, el criterio de leer lo que los demás leen, puede ocasionar una limitación personal, una mediocridad ambiental. Pero ¿cómo salir con éxito, sin demasiados peligros, de este círculo de lecturas uniformes? Porque el criterio de leer los libros de actualidad, los que están en la primera fila de la propaganda, es también muy arbitrario.

Es posible que ante la dificultad de esta selección de lectura, renazca el desánimo fácil que se excusa en el "no me lo dan". Y, así, olvidar que seguramente también en el plano de la formación intelectual es verdad que "el que busca, halla".

Lo que es necesario es buscar. Esperar soluciones prefabricadas -en eso y en todo- es menospreciar la fecundidad del propio esfuerzo de búsqueda y de crítica. Tan malo es confiar demasiado en uno mismo, como desconfiar excesivamente.

Lo cual no quiere decir que una bibliografía amplia y crítica no fuera una buena ayuda. Una ayuda, sí; no una solución.

AIRE LIBRE.-

Al pensar en las ventajas de las vacaciones estivales, casi podría dar la impresión de que son más importantes en nuestra formación que el mismo curso. En realidad su importancia radica en ser complemento, correctivo, prueba, etc. etc. del curso. Pero sin un buen curso...

Una tentación -al menos en los temperamentos que tienden a la extraversión, cohibidos por la disciplina del seminario -es invertir los términos y tomar las vacaciones como la época de actividad más formativa. Para esta concepción durante el curso el "granum frumenti" se pudre, pero durante las vacaciones fructifica. O, con más humor, "trabajar durante el verano y descanso durante el curso".

Las vacaciones son mucho más que descanso pero el curso es mucho más que mortificación. Y, en fin, la distensión, el aire libre de las vacaciones pudiera ser un buen tiempo para reflexionar un poco en torno de la vida de seminario. Quizá más que metidos en el ambiente de "acción y reacción", cuando la reflexión personal queda a veces demasiado enturbiada. Porque conservar siempre la libertad interior no es fácil.

- - - - - - - -

IV CURSILLO REGIONAL DE G.J.O. y R.

En los próximos 1-3 de julio tendrá lugar en nuestro Seminario el IV Cursillo Regional de los Grupos J.O. y R.

El objetivo del mismo no es otro que: "plantear de nuevo la razón de ser de los Grupos y los medios para alcanzar su finalidad.

... Los Grupos hace tiempo que existen, y todos sentimos la necesidad de orientarlos de nuevo, de revisar nuestros métodos parà una mayor eficacia. Todos hemos constatado la necesidad dè prestar "atención a la vida". A nuestra vida y a la de los demás. El carácter pues, de este Cursillo vendrá determinado por el planteo del problema "Grupos" como si naciesen hoy, mirándolos como algo nuevo sin apriorismos, sin violentar las cosas, sin someter nuestra vida de seminaristas (que es lo fundamental) a un plan preconcebido. Se expondrá la cuestión y se buscarán las líneas generales de solución. Se discutirá todo con interés de construir, y cada grupo mirará de realizar, en lo posible, la solución hallada. Todo ello teniendo en cuenta la máxima adaptación a las realidades de cada Grupo, de cada Seminario, de cada Diócesis. No existimos nosotros para el "plan" sino que el "plan" se hace para ayudarnos, para ayudar a los Grupos. Así reza el Editorial a "SI", nuestro Boletín, al anunciar el Cursillo y dar sus horarios y temas.

Anotamos a continuación los temas de las Conferencias:

-Misión educadora del sacerdote en el aspecto religioso y cultural.

-Situación del campo: psicología, religiosa, técnica.

- Las influencias sociales en la persona.
- La revisión sacerdotal sobre la vida obrera.

La asistencia se extiende a todos los seminarios de Cataluña.

Grupo Obrero.

Tu p r u d e n c i a h u m a n a es al mismo tiempo la madre y la esclava del respeto humano, y como no tengas otro guía ni báculo pasarás por el mundo sin haber hecho ni m a l ni b i e n.

f w faber